

Rekonstrukcja obrazów przy pomocy wielokątów

Marcin Witkowski

Opis problemu

Tematem projektu była próba rekonstrukcji zadanych obrazów przy pomocy wielokątów, bez ograniczania maksymalnej liczby wielokątów składających się na dane przybliżenie (rekonstrukcję). Dla konkretnej, powiedzmy i -tej iteracji rozważamy dotychczas wygenerowany obraz (najlepszą rekonstrukcję) i próbujemy go poprawić dodając nowy losowy wielokąt. Następnie optymalizujemy dany wielokąt parametryzując go kolorem, przesunięciem, rotacją oraz wielkością ze względu na najlepsze poprawienie obrazu w obecnej iteracji. To pozwala nam ograniczyć przestrzeń poszukiwań do małej ilości parametrów, ponieważ ani nie bierzemy pod uwagę optymalizacji całego dotychczas wygenerowanego ciągu, ani też nie próbujemy optymalizować jak wygląda sam wielokąt. Dany wielokąt zostawiamy, jeżeli polepsza on nam najlepszą rekonstrukcję, i pomijamy jeżeli powoduje on pogorszenie obecnego wyniku. Funkcję kosztu definiujemy jako błąd kwadratowy pomiędzy pikselami oryginalnego obrazka oraz rekonstrukcji.

$$fitness(O, R) = \sum_{1 \leq j \leq W} \sum_{1 \leq i \leq H} \sum_{1 \leq c \leq 3} (O_{ijc} - R_{ijc})^2$$

Do samej optymalizacji pojedynczych wielokątów został użyty algorytm $ES(\mu + \lambda)$.

W trakcie wykonywania projektu zostały rozważone jeszcze dwie inne funkcje kosztu, mianowicie ilość różnych pikseli oraz precepcyjna różnica kolorów, jednak obie z tych funkcji powodowały, że algorytm zbiegał zdecydowanie wolniej niż w przypadku podstawowej funkcji `fitness`, tym samym zostały porzucone.

Implementacja

Każdy z wielokątów był optymalizowany używając $ES(\mu + \lambda)$ przy hiperparametrach $\mu = 30$, $\lambda = 15$, $k = 5$ oraz 200 – 300 iteracjach. Nowo generowane dzieci, które nie należały do domeny były od razu filtrowane i nie były rozważane w dalszych iteracjach. Liczba iteracji została dobrana eksperymentalnie w taki sposób, aby ograniczyć czas, w którym algorytm nic nie robi. Takie podejście

pozwała nam rozważyć dużą ilość zoptymalizowanych lokalnie wielokątów, które mogą nam globalnie poprawić rekonstrukcję obrazu.

Wyniki

Jak można odczytać z wykresów, średnio po 100-200 wielokątach rekonstrukcje miały już co najmniej 90% poprawności ze względu na naszą funkcję kosztu. W przypadku **Ermine**, na początku została zastosowana funkcja kosztu bazującej na percepcyjnej różnicy kolorów, a następnie po 200 wielokątach ponownie funkcja **fitness**. To, czego jednak nie pokazuje wykres to fakt, że dodanie pierwszych 200 wielokątów trwało mniej-więcej tyle samo co kolejnych 1200.

W ogólności, jeżeli chodzi o same obrazki, możemy zauważyć tendencję do tego, że rekonstrukcje zaczynają przypominać materiał źródłowy dopiero poniżej 1% błędu. Nie jest to jednak regułą, ponieważ prostsze obrazki jak np. **Rust Logo** zaczęły wizualnie przypominać oryginał już przy 95%. Dodatkowo możemy zauważyć, że obrazy z dużą ilością małych szczegółów zbiegają zdecydowanie wolniej, niż te z mniejszą. Przykładowo, rekonstrukcja obrazu Van Gogh’a, **Starry Night**, bardzo przypomina oryginalny plik, aczkolwiek w tym samym czasie brakuje w nim stylu z prawdziwego obrazu. To moglibyśmy w jakiś sposób poprawić dodając dodatkowe “pędzle” jakimi może rysować algorytm, aczkolwiek prawdopodobnie nie przyspieszyłoby to mocno zbieżności.

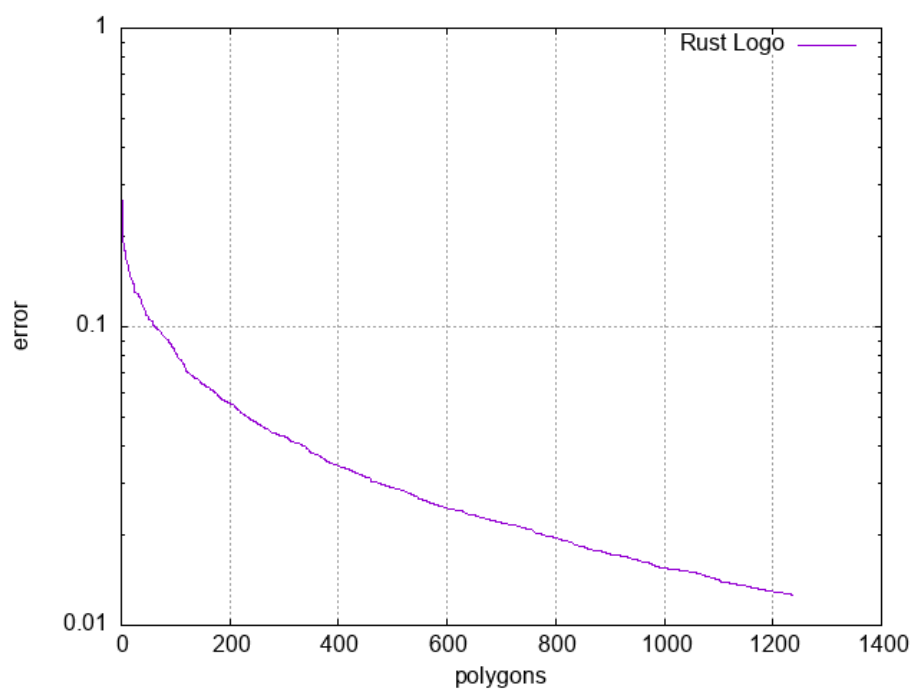
W katalogu `girl_with_pearl` dodatkowo niektóre iteracje mają zapisane wartości **sigma** oraz wartości poszczególnych osobników dla wybranych iteracji. Znajduje się tu też plik Jupytera z wykresami pokazującymi, że 200 iteracji jest wystarczających oraz wykresem elipsy ufności dla 95% dla wybranej iteracji.

Podsumowanie

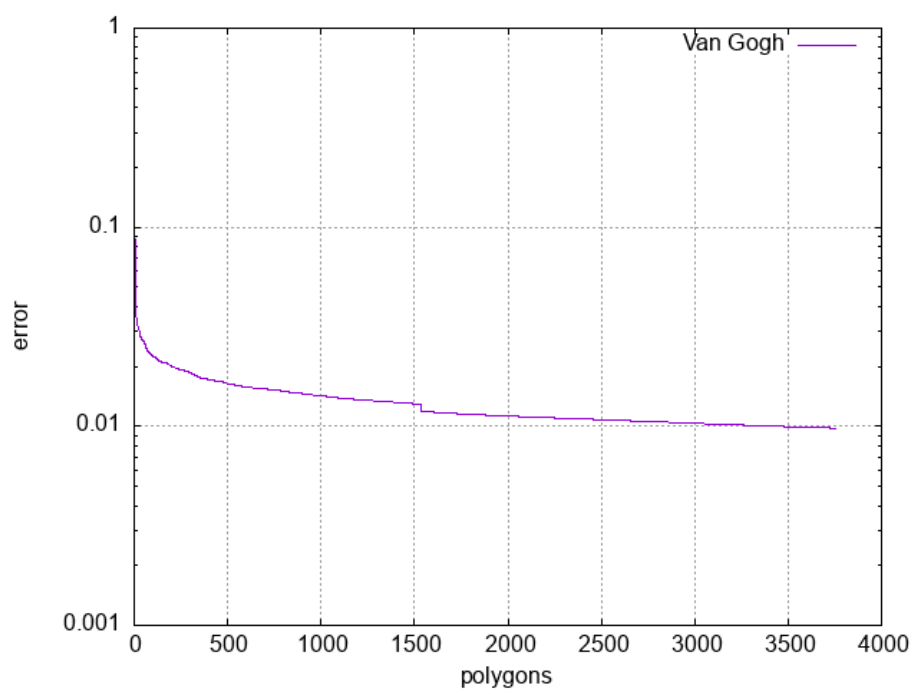
Generalnie jestem zadowolony z wyników, mimo to nadal można by wprowadzić sporo usprawnień czy feature-ów, na które zabrakło mi czasu. Przede wszystkim można by wymienić/naprawić bibliotekę do rysowania aby móc używać oprócz kolorów RGB kanału alfa. Taka zmiana powinna przyspieszyć zbieganie w przypadku niektórych obrazów. Dodatkowo moglibyśmy uogólnić problem rysowania wielokątów na dowolne grafiki wektorowe. Przykładowo, moglibyśmy do rysowania używać grafiki pędzla do której byłby przypisany dodatkowo gradient kanału alfa. To by pozwoliło nam rekonstruować obrazy przy pewnej zadanej stylistyce. Innym dosyć oczywistym rozwinięciem obecnego algorytmu jest próba optymalizacji już istniejącego ciągu figur ze względu na ich kolejność.

Jak uruchomić

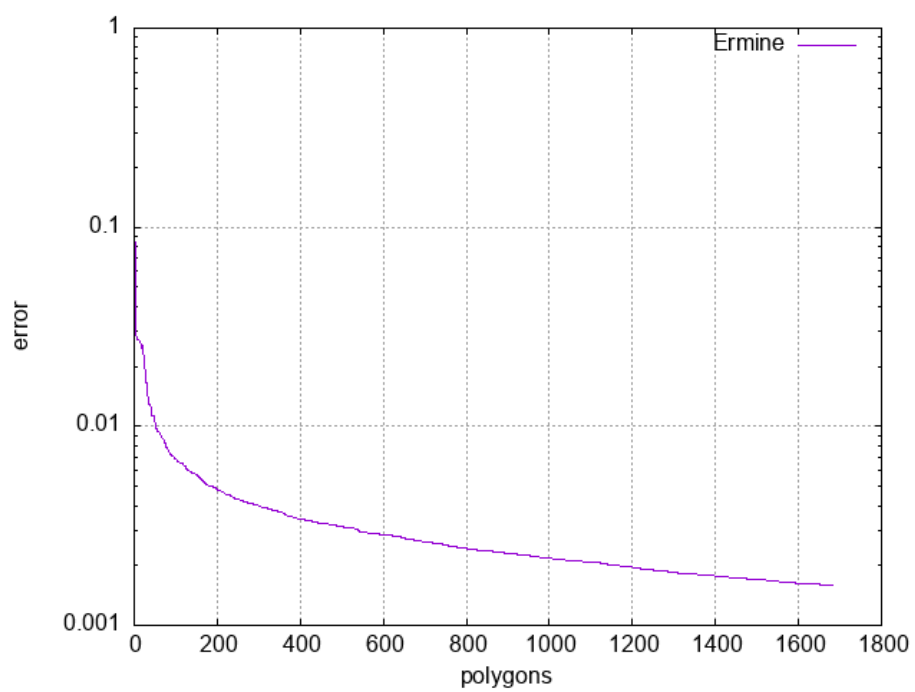
W katalogu `src` znajduje się wiele iteracji programu, natomiast jako `main.rs` znajduje się wersja końcowa. Udostępnione są dwa programy, `evolisa` pozwa-

Rysunek 1: Rust logo error

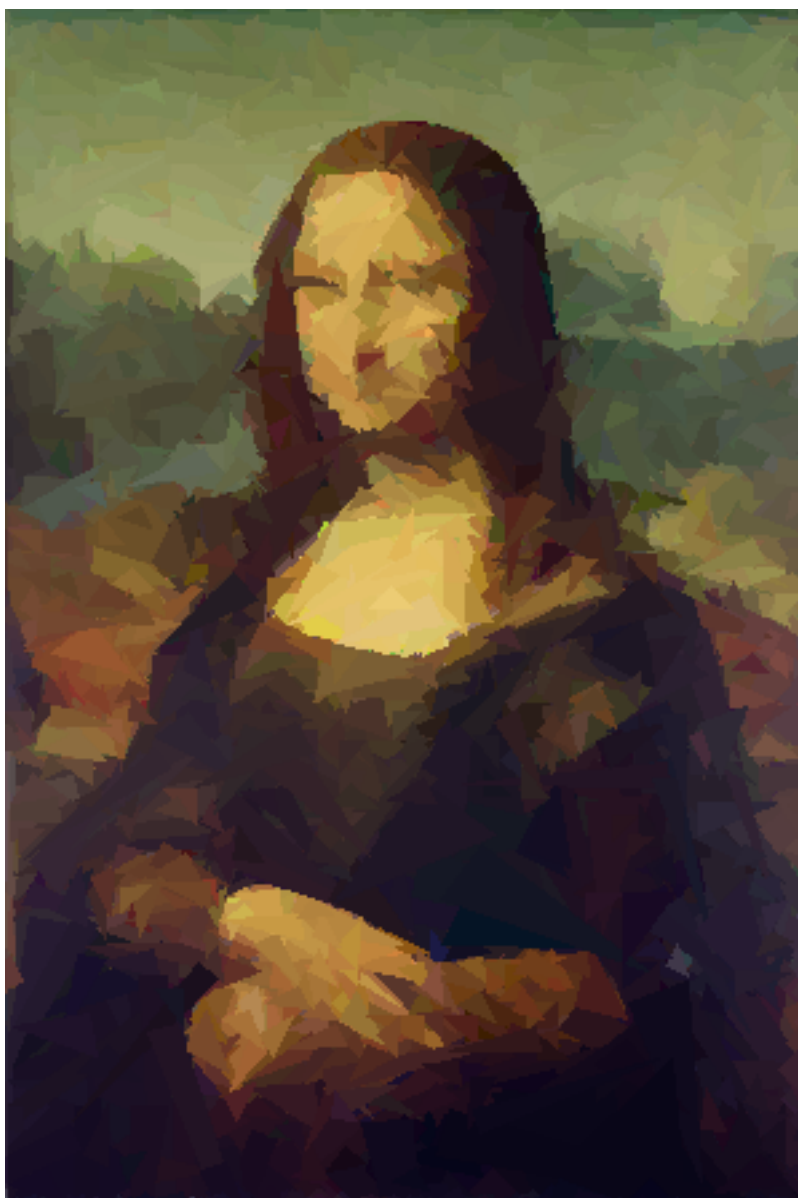
Rysunek 2: Starry Night error

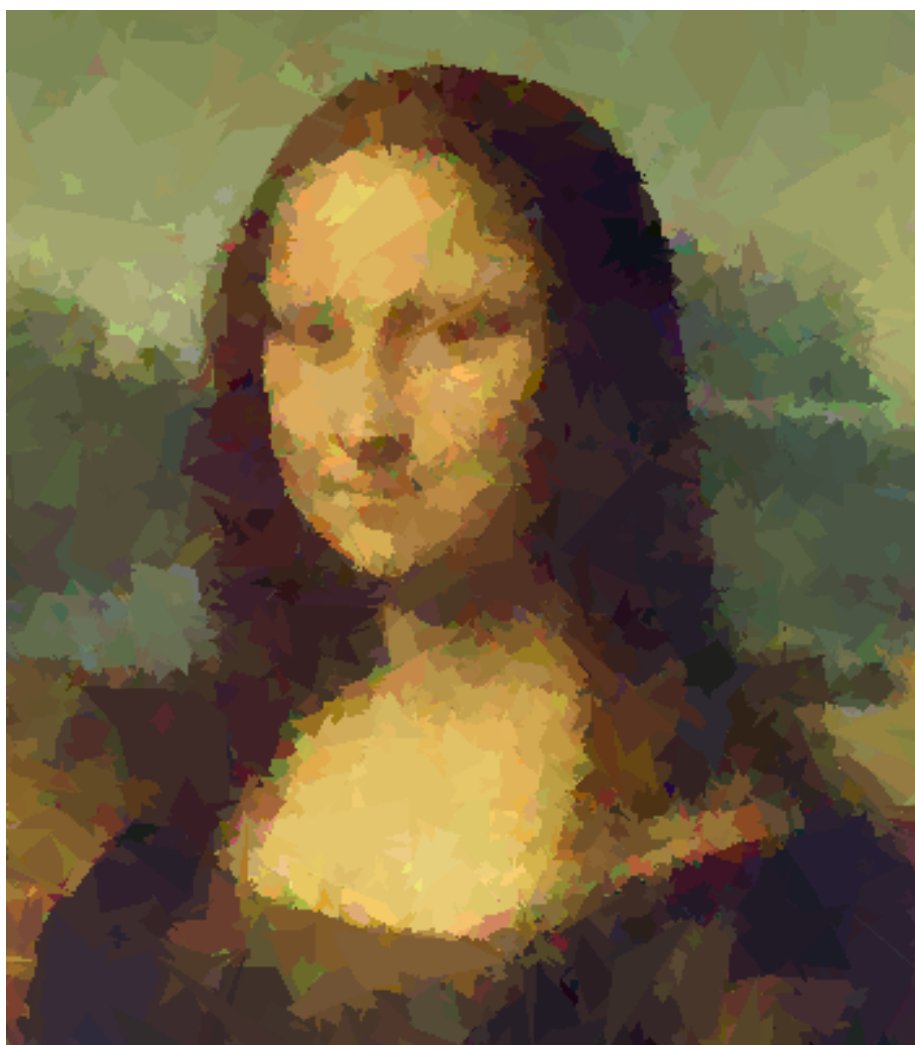
Rysunek 3: Ermine error

lający na wygenerowanie rekonstrukcji obrazu przy pomocy wielokątów oraz `fitness_graph` pozwalający policzyć dane do wykresów dla już wygenerowanych obrazków. W obu przypadkach trzeba zmienić w źródle nazwę pliku wejściowego (oryginału). Uruchomienie każdego z nich ogranicza się do wykonania odpowiednio `cargo run --release --bin evolisa` bądź `cargo run --release --bin fitness_graph`. Pliki wyjściowe pojawią się w katalogu `output`.

Rekonstrukcje

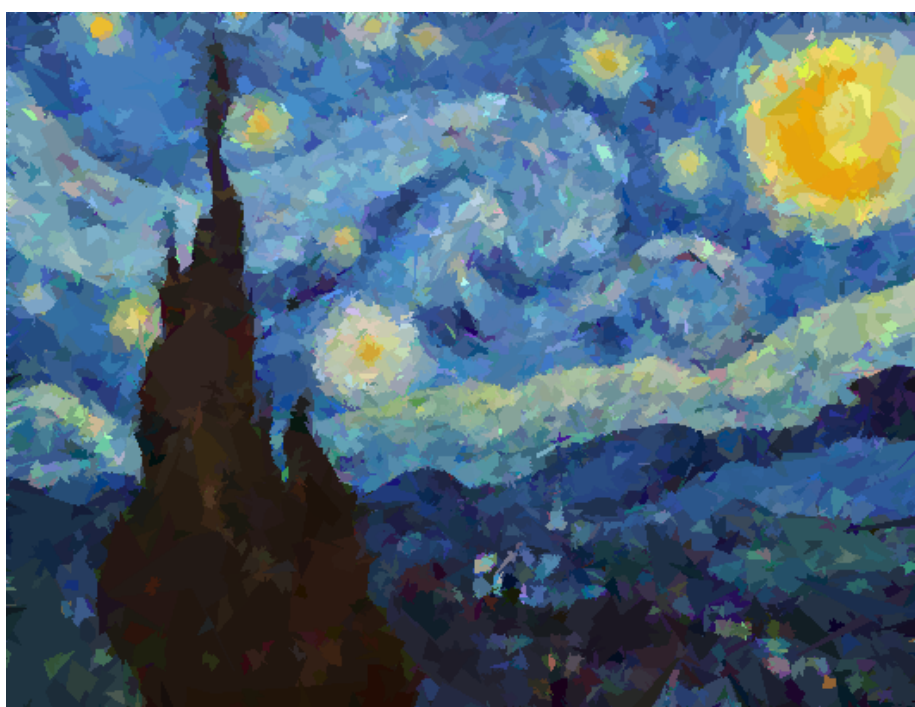
Rysunek 4: Mona Lisa

Rysunek 5: Mona Lisa (Head)

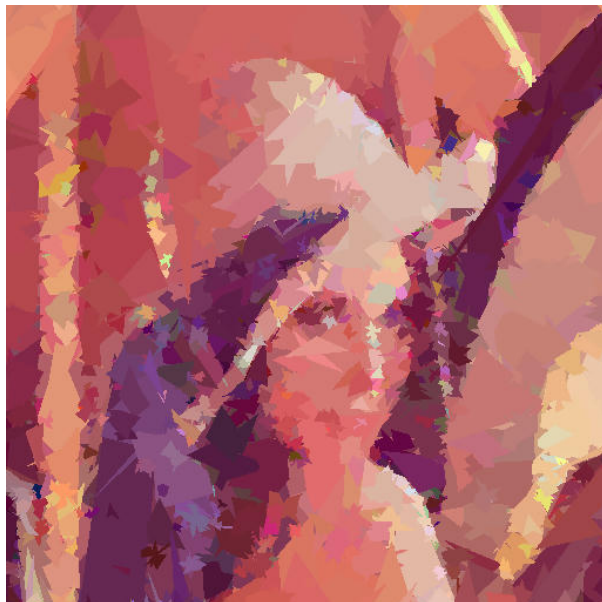
Rysunek 6: Ermine

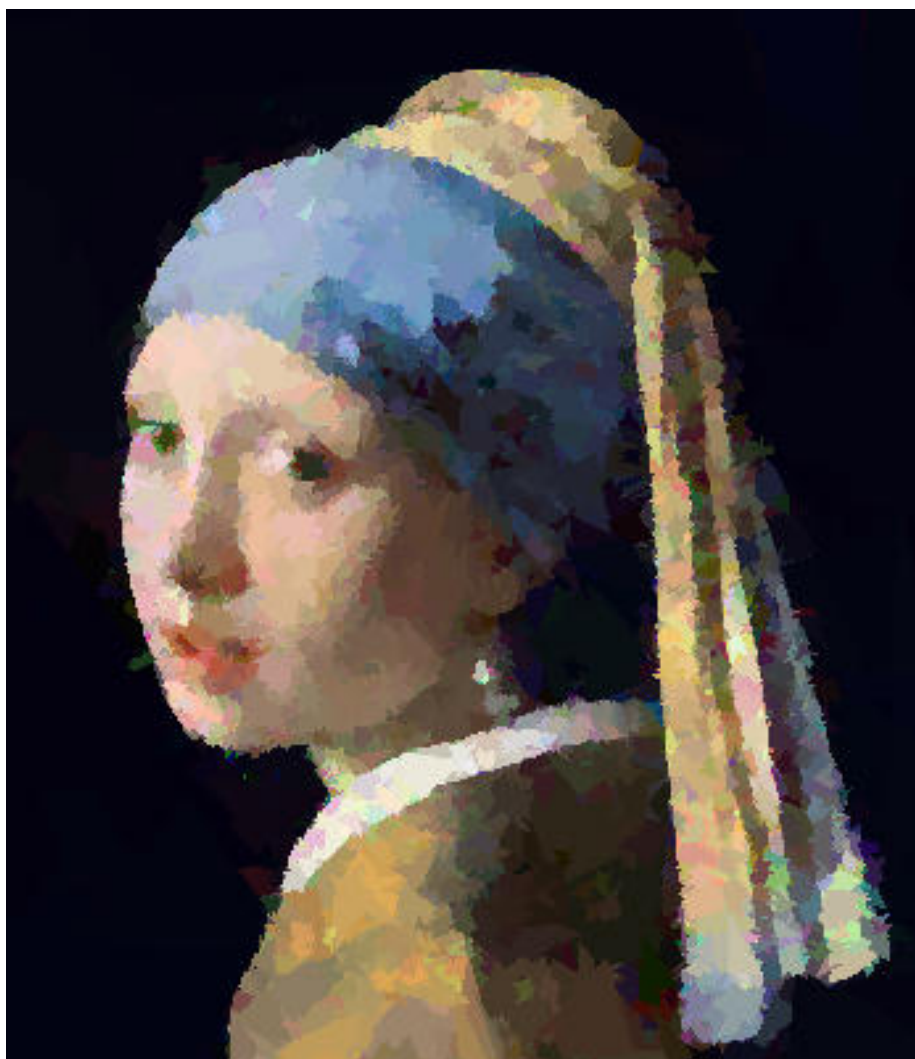
Rysunek 7: Starry Night

Rysunek 8: Rust Logo

Rysunek 9: Lena

Rysunek 10: Girl with Pearl Earring